

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 czerwca 2018 r.

Powódka A. K., w pozwie wniesionym w dniu 10 maja 2017 r. (data prezentaty tutejszego Sądu – k. 1) domagała się zasądzenia od V. Ż. Spółki Akcyjnej V. G. z siedzibą w W. (dawniej: S. U. Spółka Akcyjna z siedzibą w W.) kwoty 10.138,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 listopada 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powódka domagała się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że będąc konsumentką zawarła z pozwaną umowę ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym (...), potwierdzoną polisą o nr (...). Zgodnie z umową zobowiązała się do m.in. opłacania składki regularnej, a pozwana do udzielenia jej ochrony ubezpieczeniowej oraz do alokacji wpłacanych składek.

W dniu rozwiązania umowy wypłacone zostały powódce środki w wysokości 7.965,69 zł. Pozostała kwota o wartości 10.138,02 zł została zatrzymana przez pozwaną, co oznacza, że powódka zamiast obiecanych zysków osiągnęła stratę.

W ocenie powódki zapisy, na podstawie których pozwana w przypadku rozwiązania umowy na skutek rezygnacji w postaci wniosku o całkowitą wypłatę świadczenia wykupu, bądź w związku z nieopłaceniem w terminie stosownych składek, zgodnie z postanowieniami OWU, potrącała ze środków zgromadzonych na rachunku, tzw. opłatę likwidacyjną, są tożsame z zapisami uznawanymi za klauzule abuzywne.

(pozew k. 1 - 13).

Pozwana V. Ż. Spółki Akcyjnej V. G. z siedzibą w W. (dawniej: S. U. Spółka Akcyjna z siedzibą w W.) w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, że wypełniła zobowiązania względem powódki, zgodnie z łączącą strony umową ubezpieczenia i w oparciu o przepisy prawa regulujące umowę ubezpieczenia na życie z UFK. Nadto podała, że powódka posiadała wiedzę na temat wszystkich założeń zawartej umowy, w tym dotyczących ustalenia świadczenia wykupu. Co więcej wskazała, że nie stosuje opłaty likwidacyjnej i żadne postanowienie OWU nie zostało wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych.

Zdaniem pozwanej, postanowienia umowy dotyczące sposobu ustalania świadczenia wykupu nie mogą zostać uznane za niedozwolone, ponieważ w przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek ustawowych do uznania je za takie. Podając, że świadczenie wykupu jest świadczeniem głównym z umowy ubezpieczenia na życie z UFK. Nadto, wbrew twierdzeniom powódki, wskazała, że postanowienia te nie kształtują praw i obowiązków powódki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami ani nie naruszają jej interesów w stopniu rażącym.

Pozwana podkreśliła, że postanowienia dotyczące sposobu ustalania świadczenia wykupu służą rozliczeniu kosztów poniesionych przez nią i związanych z umową ubezpieczenia powódki, które musiał rozliczyć w związku z przedterminowym zakończeniem umowy. Działanie zaś pozwanej wynika z realizacji przez nią nakazów przewidzianych przepisami prawa.

(odpowiedź na pozew - k. 96 – 107v.).

Strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w dalszym toku trwania procesu.

(protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2017 r. – k. 135/135v., protokół rozprawy z dnia 28 maja 2018 r. – k. 141/141v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie wniosku powódki z dnia 7 lutego 2010 r. została zawarta z pozwaną umowa ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym ze składką regularną (...). W związku z czym dnia 24 lutego 2010 r. wystawiona została polisa nr (...). Umowa została zawarta na okres 30 lat. Wysokość składki regularnej została ustalona na kwotę 1.500 zł płatną półrocznie. We wniosku powódka oświadczyła, że otrzymała i zapoznała się m.in. z treścią OWU o indeksie (...), z treścią Regulaminu Ubezpieczeniowych Funduszy Kapitałowych o indeksie (...)- (...). Powódka nie posiada wykształcenia kierunkowego w obszarze finansów lub rachunkowości ani doświadczenia w przedmiocie zawierania tzw. polisokat. A. K. nie została w sposób należyty poinformowana o finansowych skutkach wcześniejszego rozwiązania umowy.

(okoliczności bezsporne; wniosek k. 113 - 114, polisa – k. 23, zeznania powódki – k. 141 - 142).

Umowa ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym ze składką regularną (...) została rozwiązana w dniu 8 kwietnia 2015 r. w związku ze złożeniem przez powódkę wniosku o całkowitą wypłatę Świadczenia Wykupu. Wartość rachunku powódki na dzień rozwiązania umowy wynosiła 18.103,61 zł. Świadczenie wykupu wyniosło 7.965,59 zł. Opłata likwidacyjna wyniosła 10.138,02 zł.

(okoliczności bezsporne, pismo pozwanej - k. 33, rozliczenie polisy – k. 34).

OWU wraz z Załącznikiem nr 1 stanowiły integralną część umowy. Zgodnie z § 2 ust. 25 OWU świadczenie wykupu to kwota świadczenia z umowy wpłacana przez ubezpieczyciela w przypadkach określonych w OWU, z przyczyn innych niż dożycie przez ubezpieczonego daty dożycia, śmierć ubezpieczonego lub odstąpienie przez ubezpieczonego od umowy. W myśl § 3 ust. 2 OWU zakres ubezpieczenia obejmuje następujące zdarzenia ubezpieczeniowe: dożycie przez ubezpieczonego daty dożycia i śmierć ubezpieczonego w okresie ubezpieczenia.

Jednym ze świadczeń objętych wyżej wymienioną umową było tzw. świadczenie wykupu – w kwocie nie wyższej niż kwota odpowiadająca wartości tzw. części wolnej rachunku, powiększonej o określony procent wartości tzw. części bazowej rachunku, zgodnie z tabelą wskazaną w Załączniku nr 1 do OWU.

Zgodnie z § 10 ust. 1 OWU umowa ulegała rozwiązaniu m.in.:

- skutek jej rozwiązania przez ubezpieczonego – z dniem doręczenia do siedziby ubezpieczyciela oświadczenia ubezpieczającego o rozwiązaniu (pkt 2);
- niezapłacenia składki regularnej – z upływem ostatniego dnia 45-dniowego okresu, za który składka była należna (pkt 3);
- wypłaty świadczenia wykupu – z dniem doręczenia do siedziby wniosku o wypłatę świadczenia wykupu (pkt 6)

Ust. 5 wyżej wymienionego paragrafu stanowił, iż w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy z przyczyn wskazanych powyżej wypłacana wartość świadczenia wykupu w zakresie wartości tzw. części bazowej rachunku uwzględnia jej pomniejszenie o koszty poniesione przez ubezpieczyciela związane z dystrybucją i zawarciem umowy oraz o koszty związane z prowadzoną przez ubezpieczyciela działalnością gospodarczą, które w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy nie mogłyby zostać pokryte z opłat, określonych w § 24 ust. 1 OWU, jakie byłyby pobierane przez ubezpieczyciela w trakcie trwania całego okresu, na jaki umowa została zawarta.

Zgodnie z § 23 ust. 5 OWU wysokość świadczenia wykupu na dany dzień była równa wartości tzw. części wolnej rachunku oraz określonego procentu tzw. części bazowej rachunku, wskazanego w ust. 15 Załącznika nr 1 do OWU.

Tabela z pkt 15 Załącznika nr 1 do OWU określała procent tzw. części bazowej rachunku wypłacany ubezpieczającemu w przypadku odpisania jednostek funduszy z części bazowej rachunku w związku z całkowitą lub częściową wypłatą świadczenia wykupu na 0% - w przypadku 30-letniego okresu ubezpieczenia, gdy wypłata miała nastąpić w 1. i 2. roku trwania umowy.

(OWU wraz z załącznikiem nr 1 - k. 35 - 45).

Pismem z dnia 9 listopada 2016 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zwrotu zatrzymanych środków w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Pozwana odebrała wezwanie w dniu 18 listopada 2016 r. Pozwana odmówiła spełnienia żądania powoda.

(wezwanie do zapłaty – k. 24; wydruk w przedmiocie śledzenia przesyłek – k. 27; odpowiedź pozwanej na wezwanie – k. 29 - 32).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, których treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ponadto fakty istotne dla rozstrzygnięcia były zasadniczo między stronami bezsporne.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, które były spójne, logiczne i korespondowały z dotychczas zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną między stronami był fakt zawarcia i rozwiązania umowy ubezpieczenia na życie potwierdzoną polisą nr (...), jak również fakt otrzymania relatywnie niskiej części środków zgromadzonych na rachunku polisowym. Istota sporu sprowadzała się natomiast do oceny zasadności zatrzymania przez pozwaną pozostałej części środków zgromadzonych na rachunku polisowym powódki na dzień rozwiązania umowy.

Analizowana w niniejszej sprawie umowa jest umową mieszaną, z elementami klasycznego modelu umowy ubezpieczenia na życie i postanowieniami charakterystycznymi dla umów, których celem jest inwestowanie kapitału. Nie ulega wątpliwości, że dominuje w niej aspekt kapitałowy polegający na alokowaniu składek wpłacanych przez ubezpieczonego na ubezpieczeniowe fundusze. Celem umowy było więc istnienie długotrwałego i stabilnego stosunku prawnego łączącego strony w celu zgromadzenia jak najwyższego kapitału i wygenerowanie możliwie najlepszego wyniku ekonomicznego, co zapewniało również wymierne korzyści ubezpieczycielowi, który w związku z tym pozostawał zainteresowany jak najdłuższym uiszczaniem przez ubezpieczonego składek w celu ich dalszego inwestowania.

Integralną część każdorazowej umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia (OWU) - wzorzec umowny ustalony przez ubezpieczyciela, który w świetle art. 384 § 1 k.c. winien być doręczony powódce przed zawarciem umowy, by ją wiązał. W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że powódka podpisała, iż otrzymała OWU przed zawarciem umowy (podpisy powódki złożone przed wnioskiem o zawarcie polisy – k. 114).

W dalszej kolejności można było dokonać wykładni powyższych postanowień OWU pod kątem art. 385¹ k.c., który to przepis stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostały z nim indywidualnie uzgodnione, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to jedynie postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustalenie, że poszczególne postanowienia OWU są postanowieniami niedozwolonymi, ma znaczenie ze względu na skutki prawne, jakie rodzi uznanie postanowienia umowy za abuzywne. Wówczas, zgodnie z art. 385¹ § 2 k.c., zamieszczona w umowie klauzula abuzywna, nie wiąże konsumenta, a strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Z art. 385¹ k.c. wynika, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z umowy zależy od spełnienia następujących przesłanek: postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta, nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia. Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

W okolicznościach niniejszej sprawy ostatecznie bezspornym było, że umowa ubezpieczenia została zawarta przez przedsiębiorcę (pозwaną) z konsumentem (powódką) oraz że kwestionowane postanowienia OWU nie zostały z powódką uzgodnione indywidualnie. Zostały one bowiem zawarte we wzorcu umownym, jakim były OWU. W konsekwencji, ponieważ postanowienia umowne będące przedmiotem analizy na gruncie rozpoznawanej sprawy stanowią postanowienia wzorca umownego, to obejmuje je domniemanie, że nie zostały uzgodnione indywidualnie, którego to domniemania pozwana nie wzruszyła.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że świadczenie wykupu nie jest świadczeniem głównym. Wprawdzie ustawodawca nie określił, co należy rozumieć przez sformułowanie główne świadczenia stron, ale należy przyjąć, że są to takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia. Innymi słowy chodzi o klauzule regulujące świadczenia typowe dla danego stosunku prawnego, stanowiące te jego elementy, które konstytuują istotę danego porozumienia. Sąd orzekający w pełni zgadza się z argumentacją zawartą w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 r., że brzmienie art. 385⁽¹⁾ k.c. nie pozwala na szeroką interpretację formuły postanowień określających główne świadczenia stron i z tego powodu postuluje się, aby sformułowanie to rozumieć wąsko i wszelkie wątpliwości rozstrzygać na rzecz objęcia klauzuli kontrolą merytoryczną, z uwagi na to, że przyporządkowanie danego świadczenia jako świadczenia głównego, skutkuje wyłączeniem zapisów dotyczących tego świadczenia spod mechanizmu kontroli (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07, OSNC 2008/7-8/87, a także wyrok TSUE C-143/13, wyrok TSUE C-96/14).

Analizowana w niniejszej sprawie umowa jest umową mieszaną z elementami klasycznego modelu umowy ubezpieczenia na życie i postanowieniami charakterystycznymi dla umów, których celem jest inwestowanie kapitału. Niezależnie od tego, który komponent umowy uznać za przeważający, stwierdzić należy, że wypłata świadczenia wykupu w razie zakończenia stosunku prawnego nie stanowi elementu, bez którego stosunek ten nie mógłby zaistnieć, bez względu na systematykę OWU. Na tle przedstawionego do oceny stosunku prawnego takimi postanowieniami są: ze strony pozwanej - świadczenie ochrony ubezpieczeniowej i spełnienie świadczenia w określonej wysokości w razie zajścia określonego w umowie zdarzenia zgodnie z § 3 OWU oraz inwestowanie zgromadzonych środków w jednostki uczestnictwa ubezpieczeniowych funduszy inwestycyjnych, a także – ze strony powódki – zapłata ekwiwalentu za świadczone przez pozwaną usługi (składki w wysokości 1.500 zł płatnej półrocznie).

Świadczenie wykupu ma charakter świadczenia ubocznego. Jego celem, w zamyśle, jest zabezpieczenie interesów ubezpieczyciela, gdyby doszło do przedwczesnego, z jego punktu widzenia, zakończenia stosunku prawnego. Świadczenie takie, przewidziane na wypadek rozwiązania umowy w określonym czasie, nie może zatem zostać uznane za główny przedmiot stosunku umownego stron.

Przyjęcie, że w niniejszej sprawie świadczenie wykupu stanowi główne świadczenie stron, oznaczałoby, że celem każdorazowej umowy byłoby to, aby konsument mógł ją rozwiązać przed terminem i skorzystać z wypłaty świadczenia wykupu. Takie podejście jest irracjonalne, gdyż konsument w momencie zawierania umowy na czas określony, umowy długoterminowej, nie ma na celu jej wcześniejszego rozwiązania. Taki zamiar pojawia się dopiero w późniejszym etapie wykonania umowy, np. w momencie, w którym zgromadzony kapitał nie przynosi zysku, a bieżące opłaty pobierane przez ubezpieczyciela powodują dodatkowe straty.

Ponadto świadczenie wykupu pełni rolę analogiczną do opłaty likwidacyjnej, a jedyna różnica polega na tym, że opłata likwidacyjna to procent zgromadzonego kapitału, którego ubezpieczyciel nie wypłaca ubezpieczonemu, a świadczenie

wykupu, to określony procent kapitału, który ubezpieczyciel wypłaca, pozostawiając sobie pozostałą część jako opłatę za to, że doszło do rozwiązania umowy przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta.

Mając zatem na uwadze powyższe, kwestionowane postanowienia OWU podlegały kontroli pod kątem ich abuzywności z uwagi na to, że nie dotyczą one świadczenia głównego. Na marginesie trzeba dodać, że nawet jeśli przyjąć, iż świadczenie wykupu stanowi główne świadczenie stron, to postanowienie umowne je kształtujące musiałyby być sformułowane w sposób jednoznaczny, by nie podlegać tej kontroli. Trudno natomiast uznać, że definicja świadczenia wykupu zawarta w § 2 pkt 25 w zw. z § 23 ust. 5 i 6 OWU w połączeniu z pkt 15 załącznika nr 1 i w oparciu o zawartą w załączniku nr 1 tabelę odwołującą się ponadto do definicji wskazanych w § 2 pkt 3, 4, 12, 20, 25, 33 i 34 OWU (Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym ze Składką Regularną (...)) jest zdefiniowana w sposób jednoznaczny i nieskomplikowany. Jak bowiem słusznie wskazał w swym wyroku z dnia 23 kwietnia 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości UE wymóg przejrzystości warunków umownych wprowadzony przez dyrektywę 93/13 nie może zostać zawężony do ich zrozumiałości pod względem formalnym i gramatycznym. Przeciwnie, ponieważ ustanowiony przez dyrektywę 93/13 system ochrony opiera się na założeniu, iż konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca wymóg przejrzystości musi podlegać wykładni rozszerzającej (wyrok TSUE C-96/14).

Interes konsumentki należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, ale też jako każdy inny (nawet niewymierny) interes. Natomiast ocena zachowań w świetle dobrych obyczajów następuje najczęściej poprzez odwołanie się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerłość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Zatem postanowienia umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, uznawane są za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Tak również kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy. Brak równowagi kontraktowej jest bowiem jednym z podstawowych przejawów naruszenia dobrych obyczajów.

W świetle powyższego Sąd uznał postanowienia OWU za niezgodne z dobrymi obyczajami, gdyż naruszały one zasadę lojalności przedsiębiorcy wobec konsumenta wymagającą konstruowania jasnych i przejrzystych postanowień umownych. Wskazane postanowienia umowne rażąco naruszają interes konsumenta, gdyż prowadzą również do zachwiania równowagi kontraktowej stron poprzez nierówne rozłożenie obowiązków.

Nie sposób również podzielić poglądu pozwanej, że wypłata świadczenia wykupu usprawiedliwiona jest znacznymi kosztami zawarcia umowy ponoszonymi przez towarzystwo ubezpieczeń (odpowiedź na pozew – k. 107/107v.). Pozwany pobiera bowiem opłatę wstępną, za udzielenie tymczasowej ochrony ubezpieczeniowej, za ryzyko, administracyjną, za zarządzanie aktywami rachunku jednostek funduszy, za zarządzanie aktywami portfeli modelowych, operacyjną oraz inne opłaty z tytułu dodatkowych usług oferowanych przez ubezpieczyciela związanych z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi, określone w szczegółowych regulaminach.

Należy zwrócić uwagę, że pozwana wskazuje, iż poniosła wysokie koszty, w tym koszty prowizji agenta ubezpieczeniowego (odpowiedź na pozew – k. 107). Niemniej, są to koszty, jakie pozwana poniosła w związku z tym, że powódka dała się przekonać do oferowanego produktu. Koszty te więc nie są w istocie kosztami wykonania umowy i świadczonej usługi, lecz kosztami poniesionym przez pozwaną, by przekonać powódkę do zawarcia umowy. Tak więc nie jest to koszt związany ani z ryzykiem ubezpieczeniowym, ani z zarządzaniem jednostkami uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych, co stanowi świadczenie pozwanej, lecz koszt prowadzący do zawarcia umowy. Nie ma podstawy, by takimi kosztami była obciążona powódka. Pozwana jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą ma prawo do pokrycia kosztów działalności ze składek ubezpieczeniowych.

Powyższe nie oznacza jednak, że pozwana może zatrzymać część kapitału, nie pozostającą w związku z rzeczywistymi kosztami likwidacji umowy. Takie rozwiązanie prowadzi bowiem do przerwania na powódkę całego ryzyka związanego z prowadzeniem w tym zakresie działalności gospodarczej przez pozwaną i przez to do obciążenia powódki w sposób nieproporcjonalny do oferowanych jej korzyści.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że takie ukształtowanie praw i obowiązków ubezpieczonej powódki, jak w sprawie niniejszej, narusza też w sposób oczywisty art. 830 § 1 k.c., zgodnie z którym przy ubezpieczeniu osobowym ubezpieczający może wypowiedzieć umowę w każdym czasie z zachowaniem terminu określonego w umowie lub ogólnych warunkach ubezpieczenia, a w razie jego braku - ze skutkiem natychmiastowym.

Sąd, dokonując zatem kontroli incydentalnej, uwzględniając wszelkie okoliczności niniejszej sprawy, nie miał wątpliwości, że zakwestionowane opisane powyżej postanowienia umowne, które uprawniły ubezpieczyciela w związku z rozwiązaniem umowy przed terminem do zatrzymania tak znacznej części wartości bazowej rachunku, stanowią klauzule abuzywne.

Dodatkowo, odnosząc się do zarzutu pozwanej, iż powódka była rozważnym konsumentem (odpowiedź na pozew – k. 96v.), gdyż miała wiedzę o warunkach umowy ubezpieczenia, w tym o wysokości świadczenia wykupu, oraz została poinformowana, że przedterminowe rozwiązanie umowy ubezpieczenia wiąże się z uwzględnieniem przy wyliczaniu kwoty świadczenia wykupu kosztów pozwanego związanych z dystrybucją, zawarciem i wykonywaniem umowy, wskazać należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem i poglądami doktryny brak jest jurydycznych przesłanek do relatywizowania stosowania art. 385¹ k.c. w zależności od stopnia świadomości konsumenta, umiejętności oceny skutków zawartych we wzorcach postanowień, a nawet korzystania przez niego z profesjonalnej pomocy przy wyborze umowy ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w wyroku z 30 kwietnia 2014 r. w sprawie I ACa 1209/13, niepubl.).

Należy jednak podkreślić, że powódka nie dochodzi w niniejszej sprawie zwrotu wszystkich wpłaconych składek, lecz pozostałej części wartości części bazowej każdorazowego rachunku. Wobec powyższego przyjąć należy, że pozwana na podstawie zapisów OWU uznanych w trybie kontroli incydentalnej za abuzywne nienależnie zatrzymała znaczną wartość rachunku polisowego powódki.

Mając na uwadze powyższe pozwana zobowiązana jest do zapłaty na rzecz powódki kwoty 10.138,02 zł, która to kwota stanowi różnicę między wartością rachunków powódki, a kwotą wypłaconego jej świadczenia wykupu.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasądzając od pozwanej V. L.T. Ź. spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki kwotę 507 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (potwierdzenie uiszczenia opłaty od pozwu – k. 15), jak również 3.600 zł (koszty zastępstwa prawnego zawodowego pełnomocnika powódki w osobie radcy prawnego – na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

SSR Maciej Ługiewicz

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocniczce pozwanej –

adw. B. K. (bez pouczenia).

SSR Maciej Ługiewicz